

בית משפט לענייני משפחה באשדוד

תמ"ש 5919-11-22 ו' א

בפני כב' השופטת עפרה גיא

תובע

א.ו.

באמצעות באת כוחו- עו"ד מרינה גורודצקי

נגד

נתבע

מ.א.

באמצעות באת כוחו- עו"ד אוראל קורן

חקיקה שאוזכרה:

חוק עשיית עושר ולא במשפט, תשל"ט-1979: סעי' 1, 4

חוק השכירות והשאלה, תשל"א-1971: סעי' 1

מיני-רציו:

* ביהמ"ש קבע שהתובע זכאי למחצית הזכויות בדירה הרשומה על שם הבן מכח צוואת אימו המנוחה; נקבע כי התובע היה ידוע בציבור של המנוחה למצער משנת 2004 – עת החל להפקיד סכומי כסף משמעותיים לחשבון הבן (הנתבע) שנוהל למעשה ע"י המנוחה ושימש את בני הזוג כחשבון משותף לניהול הבית – ועד לפטירת המנוחה; הוכחה כוונת שיתוף ספציפית ביחס לדירה מכח תשלומי המשכנתא ושיפוץ הבית שמימן האיש; אין בעובדה שהמנוחה בחרה להעניק לנתבע את הדירה בצוואתה בכדי לסתור החזקה שעה ש'אין אדם יכול להוריש יותר ממה שיש לו'.

* משפחה – ידועים בציבור – יחסי ממון

* משפחה – יחסי ממון בין בני-זוג – שיתוף ספציפי

* משפחה – ידועים בציבור – מבחנים להיותם ידועים בציבור

תביעה הצהרתית במסגרתה עתר התובע להצהיר כי הוא בעל מחצית מהזכויות בדירת המגורים של המנוחה. לחילופין, עותר האיש לסעד כספי הכולל השבת מחצית תשלומי המשכנתא ששולמו עבור הדירה; מחצית השיפוץ ומחצית השבחתה. רקע: הדירה נרכשה ב-1993 ונרשמה ע"ש המנוחה. התובע התגורר בדירה לכל המאוחר משנת 1998 ועד פטירתה של המנוחה בשנת 2019 יחד עם המנוחה. בשנת 2014 ערכה המנוחה צוואה במסגרתה הוריש את כל עיזבונה לרבות מלוא זכויותיה בדירה לבנה, הנתבע, וצו קיום לצוואתה ניתן ב-2019 ובהמשך לכך הדירה נרשמה ע"ש הנתבע. התובע טוען כי הוא והמנוחה היו ידועים בציבור במשך 22 שנים עד לפטירת המנוחה ועל מערכת היחסים ביניהם חלה חזקת השיתוף. ביחס לדירה, שנרכשה אמנם טרם החיים המשותפים טען כי קיימת כוונת שיתוף ספציפית בה, מכח תשלומי המשכנתא בהם נשא, משך 22 שנה ובשל שיפוץ שערכו בני הזוג בעלות של כ-200,000 ₪ בדירה. הבן טוען כי דין התביעה להידחות על הסף נוכח צוואתה של המנוחה. בנוסף טוען כי התובע

והמנוחה כלל לא היו בני זוג וכי האיש התגורר בחדר בית המנוחה בשכירות וכי אין כוונת שיתוף ספציפי בין הצדדים.

ביהמ"ש לענייני משפחה קיבל את התביעה מהטעמים הבאים:

בית המשפט מקבל את גרסת האיש וקובע כי האיש והמנוחה היו ידועים בציבור – ניהלו חיי משפחה ומשק בית משותף, משך שנים רבות, לכל הפחות משנת 2004 (וזאת, חרף העובדה שבני הזוג בחרו להמשיך לערוך ביניהם הסכמי שכירות עד לשנת 2009) ועד לפטירת המנוחה; אמנם הוכח כי האיש התגורר בשנים הראשונות בדירה כשוכר. אולם, משנת 2009 השניים הפסיקו לחתום על הסכמי שכירות. טענת הנתבע כי הסיבה לכך הינה סירובו של האיש וסיכום בעל פה בין המנוחה לבין האיש כי ימשיך לשכור הדירה ללא קיומו של חוזה בכתב ביניהם – נדחתה. ביהמ"ש שוכנע מהראיות, בהם תמונות מאירועים משפחתיים ושל נסיעות משותפות לחו"ל המצביעות על יחסי הקרבה והחיבה ביניהם כמו גם מעדויות כי בני הזוג לנו בחדר אחד, והכיתוב על מצבת המנוחה בו קרא האיש למנוחה אשתי, כיתוב שלא שונה, אף לאחר שהבן ידע על קיומו כי המנוחה והאיש היו בני זוג שהתגוררו יחד. כן נקבע כי בני הזוג ניהלו משק בית משותף. בהקשר זה הוכח כי החל משנת 2004 האיש העביר לחשבון הבנק על שם הבן ושנוהל על ידי המנוחה (הבן התגורר למעלה מעשור בחו"ל), סכומים קבועים משמעותיים כל חודש (העולים באלפי ₪ לחודש על גובה דמי השכירות כפי שנקבעו בהסכמי השכירות). אומנם הבן טען כי מדובר בכספים שהועברו לחשבון המנוחה מאחר וחשבונו של האיש היה מעוקל והיו לו תיקי הוצאה לפועל רבים, אלא שהוא לא הציג כל ראיה לכך. נקבע בני הזוג התנהלו, באמצעות חשבון הנ"ל, כחשבון בנק משותף לניהול משק הבית ותשלום המשכנתא.

כוונת שיתוף ספציפית בדירה: הדירה נרכשה ב-1993, ומומנה כולה באמצעות הלוואת משכנתא ששולמה מהחשבון הרשום על שם הבן במשך למעלה מ-20 שנה. נקבע לעיל כי האיש הוא זה שהעביר מ-2004, למעלה מ-15 שנה, סכומי כסף משמעותיים לחשבון זה במשך כל חודש. בנסיבות אלו ובהיעדר כל ראיה להכנסה משמעותית מצד המנוחה ושעה שביהמ"ש התרשם כי הכנסותיה החודשיות לא עלו על 1,000-2,000 ₪ במהלך רוב שנות זוגיות בני הזוג והוצאותיה לרבות המשכנתא עלו באופן משמעותי על הכנסותיה, ברי כי הכספים שהופקדו על ידי האיש הם שמימנו תשלומי המשכנתא השוטפים ואת כלל הוצאות בני הזוג. עוד הוכח כי השיפוץ הנרחב שבוצע בדירה מומן, לפחות בחלקו, מחשבון הבנק הנ"ל וחלקו מומן במזומן. בנסיבות אלו, ושעה שנדרשת מידת ראיות קטנה יותר להוכחת שיתוף בדירת מגורי בני הזוג נקבע כי עלה בידי האיש להוכיח כוונת שיתוף בדירת המגורים הרשומה על שם האישה.

אין בעובדה שהמנוחה בחרה להעניק לנתבע זכויותה במסגרת צוואתה בכדי לסתור החזקה שעה ש'אין אדם יכול להוריש יותר ממה שיש לו'. התנהגותה של המנוחה במהלך חייה ואופן תשלום המשכנתא באמצעות כספים שהועברו לה מהאיש והשיפוץ שהוכח כי חלק נכבד ממנו נעשה באמצעות כספים ומאמץ משותפים, מחזקת את המסקנה כי האישה ראתה בה רכוש משותף. למעלה מן הצורך, גם התנהגותו של הבן לאחר פטירתה מחזקת מסקנה זו, שכן אחרת, מדוע איפשר לאיש לגור בדירה במשך שנתיים נוספות ללא תמורה, וזאת על אף שהחתים אותו על חוזה שכירות, שעה שלעמדתו אין לאיש כל זכויות בדירה.

משכך, נקבע כי האיש זכאי למחצית הזכויות בדירה הרשומה על שם הבן. הבן חוייב בהוצאות האיש בסך של 40,000 ₪.

לפניי תביעה הצהרתית במסגרתה עתר התובע (להלן: "התובע" ו/או "האיש") להצהיר כי הוא בעל מחצית מהזכויות בדירת המגורים בכתובת ... ב..., הידועה כגוש ..., חלקה , תת חלקה (להלן: "הדירה"). לחילופין, עותר האיש לסעד כספי הכולל השבת מחצית תשלומי המשכנתא ששולמו עבור הדירה; מחצית השיפוץ ומחצית השבחתה.

התביעה הוגשה כנגד הנתבע (להלן: "הבן" ו/או "הנתבע"), בנה של הגב' ד' המנוחה (להלן: 'המנוחה') בדירתה התגורר האיש עד יום מותה בשנת 2019.

1. רקע ועובדות שאינן במחלוקת

א. האיש התגורר בבית המנוחה לכל המאוחר משנת 1998 ועד פטירתה של המנוחה בשנת 2019 יחד עם המנוחה.

ב. לכתב ההגנה צורפו הסכמי שכירות בין המנוחה לבין האיש לשנים 1998-2009.

ג. בשנת 2014 ערכה המנוחה צוואה במסגרתה הורשה את כל עיזבונה לרבות מלוא זכויותיה בדירה לבנה, הנתבע, וצו קיום לצוואתה ניתן 28/10/2019.

ד. לאחר פטירת המנוחה נערך בין האיש לבין הבן, ביום 01/01/2020, הסכם שכותרתו 'שכירות בלתי מוגנת' לתקופת שכירות של 24 חודשים בדירה. יוער כי בהתאם לסעיף 6.1 להסכם, נקבע כי גובה תמורת השכירות יעמוד על דמי שכירות בסך של 0 ₪ לכל חודש שכירות.

ה. עוד אוסיף כי בין האיש לבין הבן התנהל הליך נוסף במסגרת [תפ"מ 2061-06-22](#) [נבו] בבית משפט השלום, במסגרתו עתר הבן להורות על פינויו של האיש מהדירה. במסגרת פסק הדין, אשר ניתן ביום 03/10/2022 בהליך הנוסף כאמור, נקבע כי על האיש לפנות הדירה עד ליום 15/11/2022.

ו. האיש לא השלים עם פסק הדין והגיש ערעור ובע"א [11775-11-22](#) [נבו] בוטל פסק הדין ונקבע כי האיש ישלם לבן עד למתן פסק הדין בתיק דנן סך של 1,800 ₪, סכום המשקף מחצית דמי שימוש ראויים עבור הדירה.

2. טענות האיש

א. הוא הכיר את המנוחה בשנת 1997 ועבר לגור עמה לאחר מספר חודשים בדירה אותה רכשה בשנת 1993. הוא והמנוחה (להלן: "הצדדים") היו גרושים ולכל אחד מהם ילד ממערכת נישואין קודמת. עוד הוסיף כי היה בן-זוגה של המנוחה במשך 22 שנים רצופות

כאשר בתקופת החיים המשותפים ניהלו מערכת יחסים זוגית וקיימו משק בית משותף, כאשר המנוחה עבדה כמטפלת בקשישים והוא כנהג משאית.

ב. משכך, הצדדים היו ידועים בציבור ועל מערכת היחסים ביניהם חלה חזקת השיתוף מכוחה זכאי כל אחד מבני הזוג למחצית הזכויות שנצברו בתקופת החיים המשותפים. לכן טען כי זכאי בין היתר למחצית הזכויות בדירה.

ג. ביחס לדירה טען כי קיימת כוונת שיתוף ספציפית בה, שכן אומנם הדירה נרכשה לפני תחילת חייהם המשותפים אולם תשלומי המשכנתא שולמו מדי חודש בתקופת החיים המשותפים של הצדדים שנמשכה 22 שנה.

ד. הצדדים ערכו שיפוץ כללי בדירה שכלל, בין היתר, החלפת קרמיקה, שירותים, אמבטיה, כלים סניטריים, החלפת דלתות, הקמת מטבח חדש, ביצוע עבודות חשמל ועוד. עלות השיפוץ עמדה על כ- 200,000 ₪.

ה. לחילופין, טען כי זכאי למחצית הכספים ששילם עבור הדירה בגין משכנתא ושיפוץ, מכח הוראות סעיפים 1 ו-4 לחוק עשיית עושר ולא במשפט, תשל"ט-1979, העומדים על סך של 250,000 ₪, בצירוף ריבית והצמדה מיום הגשת התביעה ועד יום התשלום בפועל. כ- ו. שווי הדירה עלה מאז רכישתה ועד עתה ולפיכך, זכאי למחצית שווי השבח. ז. בסיכומיו הוסיף כי לא עלה בידי הבן להפריך טענותיו ולפיכך, יש לקבל תביעתו.

3. טענות הבן

א. הבן הכחיש טענות התובע וטען כי דין התביעה להידחות על הסף נוכח צוואתה של המנוחה משנת 2014, במסגרתה הורשה לו את מלוא זכויותיה בדירה. הצוואה קוימה כדין ביום 28/10/2019 ומכוחה נרשמו הזכויות בדירה על שמו. עוד הוסיף כי העובדה שהמנוחה בחרה להוריש לו את מלוא הזכויות בדירה מלמדת על היעדר כוונת שיתוף בה מהווה רצונה האמיתי של המנוחה. האיש ידע על קיומה של הצוואה. הוא התלווה למנוחה בעת עריכתה בפני עדים. האיש אף מסר גרסאות סותרות בנוגע לידיעותיו ביחס לקיומן של צוואות קודמות.

ב. המנוחה והאיש מעולם לא היו בני זוג וההיכרות ביניהם החלה כאשר האיש החל לשכור חדר בדירת אמו בשנת 1998. הבן אף צרף הסכמי שכירות בין הצדדים לשנים 1998-2009. ביחס לתקופה שלאחר שנת 2009, טען כי הסכמי השכירות סוכמו בעל פה בין המנוחה לבין האיש וזאת לאחר שהאיש סרב לחתום על הסכמי שכירות אם כי המשיך לשלם דמי שכירות. עוד הוסיף כי אמו השכירה חדר נוסף לאישה, אלא שזו נפטרה ואינה יכולה להעיד על כך.

ג. בין המנוחה לבין האיש החלו יחסים חבריים והוא היה 'בן לווייה' למנוחה. הם לא קיימו חיי משפחה, לא מערכת יחסים זוגית ולא אינטימית, שעה שחיו בחדרים נפרדים.

ד. המנוחה עדכנה חברות במהלך השנים כי מבקשת לסיים השכירות מאחר והאיש ניצל אותה, איים, צעק והשפיל ואף נקט באלימות. עוד ציין כי האם המנוחה ביקשה מהחברות שלא יספרו לו והוא לא ידע על כך.

ה. האיש רכב על גבה של המנוחה, השתמש בה כחותמת גומי על מנת להתחמק מנושיו וכיום מנסה לגזול רכושה היחיד.

ו. העובדה שלאורך השנים כלל תשלומי הדירה נותרו על שם המנוחה מלמדת כי האיש לא היה שותף כלל בדירתה.

ז. התייעוד ביחס לרישום על המצבה הוגש באיחור וקיים ספק ביחס לאותנטיות שלו.

ח. אין כוונת שיתוף ספציפי בין הצדדים, לא התקיים מאמץ משותף לצבירת נכסים. האיש מעולם לא שוחח עם המנוחה על הזכויות בדירה.

ט. בניגוד לטענות האיש, הוא זה שנשא בעלויות שיפוץ הדירה ולא הוצגה כל אסמכתא לפיה התובע הוא זה שהשקיע בדירה ואף הוכח שהוא זה שבנה את המטבח.
י. בנסיבות אלו, עתר לדחות התביעה.

4. דיון והכרעה

מוסד הידועים בציבור' נועד להעניק לבני זוג החיים חיי משפחה ללא נישואין את מירב הזכויות והחובות הנובעות מחיי הנישואין, בינם לבין עצמם ובינם לבין צדדים שלישיים.

כאמור לעיל, האיש טוען כי היה בן-זוגה של המנוחה בעת פטירתה והידוע בציבור שלה.

בפסיקה נקבע כי בני זוג יוכרו כידועים בציבור כאשר התכוונו לקיים מערכת יחסים בעלת השלכות משפטיות שונות ולהכיל על עצמם את כל החובות והזכויות הנובעות מדיני הנישואין (ראו, [רע"א 5096/21](#) [נבו], פלוני נ' שלמה חברה לביטוח בע"מ, פסקה 35, פורסם ביום 15/12/2021).

5. עוד נקבע כי קו התפר להכרה במערכת יחסים כמערכת יחסים של ידועים בציבור הינו בנקודת הזמן שבני הזוג הביעו רצונם להחיל על מערכת היחסים שלהם את החובות והזכויות של חיי הנישואין ומיקומו של קו תפר זה יילמד מנסיבות כל מקרה ומקרה (ראו, [רע"א 323/23](#) שלמה חברה לביטוח נ' פלוני ואח', פורסם במאגרים המשפטיים [נבו] ביום 06/05/2024).

כן נקבע כי תנאי הסף של 'חיי משפחה' ו'ניהול משק בית משותף' הם תנאים מהותיים (ראו ע"א 6434/00 דנינו נ' מנע, פ"ד נו (3), 683) לצורך הכרה בבני זוג כידועים בציבור.

6. בהתייחס לתנאי הראשון, קיום חיי משפחה, נקבע בפסיקה כי התנאי הראשון מורכב מחיים אינטימיים כמו בין בעל לאשתו המשותתים על אותו יחס של קרבה ואהבה, מסירות ונאמנות, המראה שהם קשרו את גורלם זה בזה (ע"א 621/69 נסיס נ' יוסטר, פ"ד כד (1) עמוד 619).

7. אשר לתנאי השני, נקבע בפסיקה כי ניהול משק בית משותף, אינו סתם משק בית משותף מתוך צורך אישי, נוחות, כדאיות כספית או סידור ענייני, אלא כפועל יוצא טבעי מחיי המשפחה המשותפים, קשר מקובל בין איש ואישה הדבקים זה בזה בקשר של גורל חיים (ע"א 79/83 היועץ המשפטי לממשלה נ' שוקרן, פ"ד לט, עמודים 692-693).

8. אם כן, מקום בו לא עיגנו בני זוג את מערכת היחסים ביניהם, אם בהסכם או בנישואין, על בית המשפט להתחקות אחר כוונותיהם. כן נפסק, כי על בני הזוג לקיים התנאים בתקופה הסמוכה למועד בו נפטר אחד מהם ובהיעדר התקיימות התנאים סמוך לפטירה, לא יוכר הנותר בחיים כידוע בציבור (ראו ע"א 714/88 ניצה שנצר נ' יובל ריבלין פ"ד מח (2) 089).

9. כך גם נקבע כי הנטל להוכיח קיום יחסים הדומים לקשר הנישואים בסמוך לפטירה רובץ על הטוען למעמד של ידוע בציבור, בהתאם לכלל של 'המוציא מחברו עליו הראייה' (ראו ע"א 714/88 ניצה שנצר נ' יובל ריבלין [נבו], כמפורט לעיל).

10. זאת ועוד, הואיל והכרה בבני זוג כידועים בציבור הינה, בין היתר, בעלת משמעויות משפטיות באופן שיש בו בכדי להשפיע על זכויות וחובות הצדדים, על בית משפט להיזהר בטרם יכיר בבני זוג ככאלו, במיוחד מקום בו בחרו לחיות בזוגיות ללא כוונה ליצור מחויבות משפטית הדומה לקשר הנישואין (ראו דברי כב' השופט רובינשטיין בע"א 9755/04 ביטון נ' קצין התגמולים, פסקאות ב-ג עמודים 18-19 לפסק הדין, [נבו] פורסם ביום 31/08/2008).

לאורם של פסקי דין אלו, אבחן טענות הצדדים.

11. האם הוצגו די ראיות כדי להוכיח שהצדדים היו ידועים בציבור?

האם התקיים התנאי הראשון של יחסי קרבה, אהבה, מסירות ונאמנות

כאמור לעיל, ברע"א 5096/21 [נבו] נקבע כי הכרה בבני זוג כידועים בציבור תתבסס על ראיות המלמדות על כוונת הצדדים להחיל על עצמם את החובות והזכויות הנלמדות מחיי הנישואין. לפיכך, יש לבחון האם התובע והמנוחה קיימו משק בית משותף וניהלו חיי משפחה.

בעניין הנדון, אין מחלוקת כי התובע והמנוחה התגוררו יחד בדירה משנת 1998 ועד למועד פטירתה בשנת 2019.

עם זאת, הבן טען כי האיש שכר חדר בדירת המנוחה והצדדים לא היו בני זוג אלא חברים טובים. לראייה, צרף הבן חוזי שכירות לשנים 1998 ועד 2009 שנערכו בין המנוחה לבין האיש וחוזי שכירות נוספים משנת 2020 שנערכו בינו לבין האיש.

לטענתו, המנוחה התקשתה לעמוד בתשלומי המשכנתא עבור הדירה ממשכורתה כמטפלת בקשישים ולפיכך, השכירה חלקים מדירתה לשוכרים שונים.

אכן, בעדותו השיב האיש לשאלת היכרותו את השוכרת ששכרה איתו חלק בדירה, כי אכן זוכר אותה ואמר **"כשאני נכנסתי היא היתה"** (עמוד 12 לתמליל, שורות 31-26).

אם כן, אין מחלוקת שכאשר האיש נכנס לדירה היתה בדירה שוכרת נוספת והתרשמתי, נוכח הסכמי השכירות עליהם חתם התובע, שאכן נכנס לדירת המנוחה תחילה כשוכר. משכך, איני מוצאת צורך להידרש לעדויות עדי הבן בעניין זה, שכן הוכח די הצורך כי האיש התגוררה בשנים הראשונות בדירה כשוכר.

12. ברם, אין בכך בכדי לשנות את העובדה כי במהלך השנים השתנה מעמדו של האיש בדירת המנוחה. המנוחה והאיש הפסיקו לחתום על הסכמי שכירות בשנת 2009 כאשר הסכם אחרון נערך ביניהם ביום 01/03/2008.

הבן אומנם טען כי הסיבה לכך הינה סירובו של האיש להמשיך ולחתום על הסכמי שכירות וסיכום בעל פה בין המנוחה לבין האיש כי ימשיך לשכור הדירה ללא קיומו של חוזה בכתב ביניהם, אלא שאיני מקבלת הטענה. לא מצאתי נימוק מניח הדעת לכך שהאיש יסרב להמשיך ולחתום על הסכמי שכירות בעודו ממשיך לשכור חדר בדירה, בשעה שבמשך עשר שנים קודמות, לא התנגד לחתום כל פעם על הסכמי שכירות עם המנוחה. עיון בהסכמי השכירות מלמד כי בשנים הראשונות דמי השכירות אותם נדרש לשלם עבור חדרו בדירה עמדו על סך של \$200 לחודש ומשנת 2007 עמדו על סך של \$400 לחודש. בנוסף, ביום 01/01/2020 כארבעה חודשים לאחר פטירת המנוחה, ערך הבן עם האיש חוזה שכירות לשנתיים כאשר בסעיף 6 להסכם, נקבע כי התמורה תהיה **אפס** שקלים לחודש.

13. בעניין זה העיד האיש כי הבן החתים אותו לאחר פטירת המנוחה על הסכם שכירות לאחר שרצו לפנותו מהדירה עוד במהלך לווית המנוחה (ראו עמוד 7 לתמליל, שורות 19-13) והוא הסכים לכך לאחר שהובטח לו כי יוכל להתגורר בדירה ללא תשלום כל ימיו.

14. עובדות אלו מחזקות דעתי, שכאשר נדרש האיש לערוך הסכם כאמור, לא התנגד לכך. בנוסף, העובדה שהאיש הוחתם בסמוך לאחר פטירת המנוחה על חוזה שכירות למשך שנתיים ללא תשלום, מחזקת אף היא דעתי כי מעמדו בדירה לא היה כשל שוכר, שכן

אחרת, הבן היה מגיש מיד תביעה לפינויו כפי שעשה ביום 01/06/2022 במסגרת [תפ"מ 2061-06-22](#) [נבו]. כך גם, בוודאי שלא היה מאפשר לאיש להתגורר בדירה במשך שנתיים ללא תמורה והתרשמתי כי ההסכם נערך אך כדי לנסות ולהבטיח מעמדו של הבן בדירה ולמנוע מהאיש לטעון בעתיד לזכויות בדירה.

15. זאת ועוד, אין בעובדה שנערך הסכם שכירות עם הבן בינואר 2020 בכדי לקבוע שהאיש הוא שוכר בדירה. הוראות [סעיף 1 לחוק השכירות והשאלה](#), התשל"א-1971, קובעות כי **'שכירות היא זכות שהוקנתה בתמורה (להלן-דמי שכירות), להחזיק בנכס ולהשתמש בו שלא לצמיתות'**.

16. אין מחלוקת שבחווה שנערך בין האיש לבין הבן לא נקבעו דמי שכירות ולא נקבעה כל תמורה לזכות להחזיק בנכס. אם כן, זכותו של האיש להתגורר בדירה לא נבעה מתמורה כלשהי ועולה השאלה, מדוע איפשר הבן לאיש להמשיך להתגורר בדירה ולא מיהר לדרוש פינויו ממנה שעה שלא שילם דבר תמורת מגוריו בה.

17. זאת ועוד, העדה י' מטעם הבן, גיסתו, העידה כי לא ידעה אם האיש והמנוחה ישנו ביחד ובעניין זה אמרה כי: **'אני לא ראיתי שהם ישנים באותה מיטה...אני לא הייתי גרה איתם'** (עמוד 53 לתמליל, שורות 10-13). מנגד, העדה מטעם האיש א' העידה שהמנוחה והאיש היו מגיעים אליה להתארח וישנו יחד באותו חדר ואף העידה ש**'גם שהיו נשאים אצלי לישון, הם ישנו בחדר שלי במיטה שלי ביחד'** (עמוד 27 לתמליל, שורות 6-18). טענה זו לא נסתרה והתרשמתי כי אכן האיש והמנוחה הפכו עם השנים לבני זוג שהתגורר יחדיו והם התקדמו במערכת היחסים ביניהם מיחסי 'משכירה ושוכר'.

18. האיש צרף לכתב תביעתו תמונות שלו ושל המנוחה באירועים משפחתיים, כאשר הוא מחובק עם ילדיו של הבן. עוד צרף תמונות משפחתיות בהן נראה האיש מניח ידו בחיבה על כתפה של המנוחה ונוכחים בני משפחה נוספים. בעניין זה הבן אישר גם בעדותו כי האיש יושב בין אשתו (של הבן) לבין המנוחה ומחבק את שתיהן ובאותו אירוע גם נמצא בן משפחה נוסף של הבן, אחי סבו (ראו עמודים 30-31 לתמליל, שורות 2-32). עוד צרף האיש צילומי דרכונים שלו ושל המנוחה מהם עולה כי הונפקו באותו מועד (נספח 4 לכתב התביעה); האיש צרף תמונות שלו ושל המנוחה יחדיו בחו"ל כאשר בחלקן צולמו מחובקים על רקע נופים שונים ועל רקע חוף הים.

האיש גם העיד כי טס עם המנוחה למולדובה, קנדה, בולגריה ולמקומות נוספים שלא זכר את שמם.

כך גם הבן העיד כי עבר בשנת 2008 להתגורר בקנדה עם בני משפחתו (עמוד 29 לתמליל, שורה 14). הבן אף נחקר והעיד שלא גר בבית המנוחה ולא ראה את התנהלות הצדדים (עמוד 30, שורות 3-6). עוד העיד הבן כי במהלך חייו בקנדה, התקשורת שלו עם אמו המנוחה היתה באמצעות מכשיר הטלפון של האיש בסופי שבוע בלבד (עמוד 45, שורות 3-7).

האיש גם צרף תמונה של מצבת המנוחה עליה נרשם בשפה העברית 'אשתי אמי סבתנו ואחותי היקרה, המנוחה...נפטרה ד' אב תשע"ט 04.08.1950-06/08/2019'. בנוסף, נרשם על המצבה כיתוב דומה גם בשפה הרוסית. הבן נשאל מי בחר את המצבה והשיב כי הוא והאיש בחרו בה יחד (עמוד 39 לתמליל, שורות 34-35). אומנם בחקירתו החוזרת העיד הבן כי הפריע לו הכיתוב על גבי המצבה (עמוד 45, שורות 10-21), אולם בפועל לא עשה דבר כדי לשנות זאת. כך גם טענתו לפיה בחר כיתוב אחר לרישום על גבי המצבה לא הוכחה כלל וכלל.

עוד אוסיף, כי אין בטענה שבמהלך דיון ההוכחות צרף האיש לראשונה מסמך ביחס להזמנת המצבה בכדי לסייע לבן, שכן כבר בכתב התביעה צרף האיש תמונה של המצבה והבן לא הכחיש הכיתוב עליה. עיון בטופס הזמנת המצבה, שאומנם הוצג באיחור אולם הוגש לתיק, מלמד כי נרשם שם המזמין הוא האיש, הוא ששילם על המצבה ולא הוצג לפניי כל מסמך המעיד כי הבן לקח חלק בהזמנתה או עריכתה ולפיכך, נידחות כל טענותיו בעניין. למעלה מן הצורך אוסיף לעניין זה שאף טענת הבן כי הוא והאיש שילמו על המצבה יחד (עמוד 39 לתמליל, שורה 35) מחזקת דעתי ביחס לעובדה שהאיש לא היה שוכר בדירת המנוחה אלא בן זוגה, שכן אחרת מדוע בכלל בחר הבן לחלוק עמו (כטענתו) את תשלום המצבה של אמו המנוחה.

ממכלול הראיות לעיל, שוכנעתי כי בין האיש למנוחה שררו יחסי קרבה שמצאו ביטויים, מעבר למגורים יחד באותה דירה, באמצעות טיולים יחדיו בארץ ובחו"ל, בביקורים אצל הבן בקנדה, בהשתתפות יחד באירועים משפחתיים משותפים, ביחסי קרבה וחיבה ולבסוף, הכיתוב על גבי המצבה, בו קרא האיש למנוחה אשתי, כיתוב שלא שונה, אף לאחר שהבן ידע על קיומו.

משכך, נקבע כי המנוחה והאיש היו בני זוג שהתגוררו יחד.

19. האם התקיים התנאי השני של ניהול משק בית משותף

האיש טען כי הוא והמנוחה לא ערכו הסכם ממון וניהלו משק בית משותף במשך 22 שנים, כאשר המנוחה, מנהלת חשבונות במקצועה, ניהלה בפועל את כלכלת הבית. בעניין זה הוסיף וטען כי משכורות בני הזוג הופקדו לחשבון מספר ... סניף ... בבנק הבינלאומי (להלן: "חשבון הבנק") שנרשם פורמלית בלבד על שם הבן וללא כל מעורבות מצד הבן.

מנגד, טען הבן כי מדובר בחשבון שהיה בבעלותו (של הבן) ונוהל על ידי המנוחה והאיש העביר לחשבון סכומי כסף עבור שכירות והוצאות שוטפות בלבד.

20. בכתב הגנתו טען הבן כי אמו נטלה המשכנתא עבור הדירה מבנק עצמאות, כאשר הוא בעצמו חתם על מסמכי המשכנתא. עוד הוסיף כי המשכנתא שולמה מחשבון הבנק שלו

כאשר הוא עצמו עבד ושילם המשכנתא מחשבון הבנק ולקראת סוף שנות ה-90 צורפה אמו לחשבון הבנק וביחד הם שילמו את תשלום המשכנתא החודשי. בהמשך ציין כי לאחר פטירת אמו, סילק מלוא המשכנתא שנותרה לתשלום (סעיף 20 לכתב ההגנה). עיון בנספח ד' לכתב התביעה מלמד כי אכן הבן שילם מיד לאחר פטירת אמו ביום 07/08/2019 סך של 10,295.89 ₪. מעיון באסמכתא עולה כי הסכום שולם באמצעות חשבון הבנק ולא באמצעות חשבון בנק אחר על שם הבן אליו הפקיד כספים.

21. הבן העיד שהמנוחה רכשה את הדירה תמורת הסך של 63,000 דולר, סכום שהתקבל במלואו כמשכנתא (עמוד 33 לתמליל, שורות 18-29). עוד העיד שהמנוחה נדרשה לשלם כל חודש משכנתא בסך של כ-1,400-1,500 ₪.

בנוסף, הבן העיד כי בתחילה הוא שילם עבור המשכנתא של המנוחה וזאת עד שנת 1995-1996. וכי משנת 1995 לא הכניס כספים לחשבון (עמוד 35, שורות 6-7). כך גם עולה מעדותו כי לאמו המנוחה היה אישור להיכנס לחשבון הבנק, היא זו שניהלה את המשכנתא וכפי דבריו בעדותו: **'זה היה חשבון שלי שגם אמא היתה יכולה לנהל עניינים בו'** (עמוד 35, שורות 5).

22. מהאמור לעיל מתברר כי בניגוד לטענות הבן, לפיהן הוא היה פעיל בחשבון הבנק כאשר אמו המנוחה הצטרפה אליו בסוף שנות ה-90 ויחד המשיכו להפקיד כספים לחשבון, הרי שבפועל מתגלה תמונה אחרת לגמרי. הבן לא היה מעורב כלל בחשבון הבנק על אף שהיה רשום על שמו ואמו המנוחה היא זו שניהלה את החשבון ודאגה להפקדת כספים בחשבון הבנק ולמעשה, לא בוצעה כל הפקדת כספים מצד הבן לחשבון ממנו שולמה המשכנתא משנת 1995, על אף שזו שולמה כסדרה במהלך כל השנים עד שנת 2019.

בעניין זה אוסיף ואציין כי האיש צרף אסמכתא לפיה הוזמן לאם המנוחה כרטיס אשראי מחשבון הבנק (נספח 7 לכתב התביעה).

23. עוד צרף האיש אסמכתאות רבות להעברת כספים לחשבון הבנק. כך הפקיד ביום 18/05/2003 סך של 5,500 ₪; סך של 6,000 ₪ הופקד לחשבון ביום 16/06/2003; הפקדת שכרו לחשבון הבנק בסך של 6,000 ₪ ביום 10/07/2003; סך של 6,000 ₪ ביום 19/08/2003; סך של 6,000 ₪ ביום 11/09/2003; סך של 6,000 ₪ ביום 15/10/2003; משכורת האיש בסך של 6,000 ₪ ביום 11/11/2003; ובדצמבר 2003 הפקדה נוספת של 6,000 ₪ לחשבון ביום 11/12/2003. כך גם בוצעו העברות קבועות לחשבון בשנת 2004. האיש אף צרף אסמכתאות מהן עולה כי הועברו מחשבון בנק נוסף שבבעלותו לחשבון הבנק ב-9/05/2005 סך של 5,000 ₪; סך של 24,000 ₪ ביום 09/05/2005; סך של 7,000 ₪ ביום 08/08/2005; סך של 7,000 ₪ ביום 11/10/2005; סך של 7,000 ₪ ביום 20/12/2005; קרן ההשתלמות של האיש, בסך של 22,691 ₪, הופקדה לחשבון ביום 25/04/2005; האיש אף צרף אסמכתא לפיה ביקש להעביר את כספי הביטוח שלו לחשבון הבנק ועוד אסמכתאות רבות.

24. האיש גם צרף תדפיסי חשבון בנק שמספרו ..., אשר התנהל על שמו ועל שם המנוחה, ממנו הועברו באופן עקבי כספים לחשבון הבנק הרשום על שם הבן וזאת עד לסגירת החשבון

המשותף. האיש המשיך להעביר לחשבון הבנק על שם הבן סך של 5,500 ₪ באמצעות הוראות קבע בשנים 2015-2018 (אז הופחת הסכום לסך של 4,500 ₪) והוכח די הצורך כי העביר לחשבון הבנק על שם הבן ושווהל על ידי המנוחה, סכומים קבועים משמעותיים כל חודש.

25. מנגד, המנוחה עבדה כמטפלת בלבד. שכנתה לבנין שהתגוררה דירה לידה משנת 1993, העידה כי היתה חברה טובה של בני הזוג וכי המנוחה סיפרה לה שהרוויחה מעט כמטפלת. על גרסה זו חזר גם אחיה של המנוחה, שהעיד מטעמו של הבן כי המנוחה גם קיבלה כספים מהביטוח הלאומי. יוער כי תלושי שכר של המנוחה לא צורפו ומעיון בחשבוניות הבנק שלה מצאתי כי אכן קיבלה כספים מחב' '...' אלא שמדובר בסכומים נמוכים. כך עולה לדוגמא שבמהלך שנת 2007 הופקדו לחשבון הבנק ע"ש הבן סך של 926 ₪ ביום 6/12/2007; סך של 551 ₪ ביום 09/11/2007; סך של 962 ₪ ביום 09/01/2008; סך של 893 ₪ ביום 08/02/2008; סך של 519 ₪ ביום 09/03/2008; סך של 960 ₪ ביום 09/04/2008; סך של 1,035 ₪ ביום 09/05/2008; סך של 354 ₪ ביום 08/06/2008; סך של 1,500 ₪ ביום 09/07/2008; סך של 945 ₪ ביום 09/09/2008; סך של 1,262 ₪ ביום 08/08/2008 ועוד. בנוסף, הופקדה בחשבון משכורת בכל חודש הנעה בין 8,000 ₪ ל-9,000 ₪ כאשר בהיעדר ראיות אחרות להכנסות למנוחה ובשעה שהבן העיד כי לא הפקיד כספים לחשבון משנת 1995, השתכנעתי שאכן מדובר בכספים שהופקדו על ידי האיש.

26. אומנם הבן טען כי מדובר בכספים שהועברו לחשבון המנוחה מאחר וחשבונו של האיש היה מעוקל והיו לו תיקי הוצאה לפועל רבים, אלא שהוא לא הציג כל ראיה לכך. מעיון בבקשה לפטור מאגרה שהוגשה על ידי האיש במסגרת ההליך, עולה כי תיקי ההוצאה לפועל והעיקולים כנגדו נפתחו אך בשנת 2022, לאחר פטירת המנוחה. משכך, מדובר בטענה בעלמא וללא כל תימוכין והשתכנעתי כי הסיבה היחידה שבגינה העביר כספי משכורתו לחשבון על שם הבן שווהל על ידי האשה, היתה כי בני הזוג ראו בו חשבון משותף של שניהם ודרכו התנהלו ושילמו המשכנתא ואת כלל צורכיהם במהלך חייהם המשותפים.

27. זאת ועוד, הבן טען כי האיש העביר למנוחה את כספי דמי השכירות אלא שעד שנת 2006 עמדו דמי השכירות על סך של \$200 לחודש ומאז ועד שנת 2009 הועמדו על סך של \$400 לחודש.

בפועל העביר האיש במהלך השנים סכומי כסף העולים באלפי ₪ לחודש על גובה דמי השכירות כפי שנקבעו בהסכמי השכירות. כך למשל הועברו בשנת 2004 על ידי האיש לחשבון על שם הבן סך של 33,600 ₪; בשנת 2005 סך של 69,700 ₪; בשנת 2006 סך של 84,000 ₪; בשנת 2007 סך של 84,605 ₪; בשנת 2008 סך של 96,417 ₪ ומשנת 2009 ועד שנת 2019 סכומים העולים על 100,000 ₪ כל שנה.

גם אם אעמיד את שער הדולר הממוצע בשנת 2004 על סך של כ- 4.5 ₪, עולה כי האיש נדרש לכל היותר להעביר למנוחה באותה שנה סך של 10,800 ₪, כאשר בפועל העביר סכומים גבוהים הרבה יותר בכל שנה ושנה.

28. עובדות אלו, מחזקות דעתי כי בני הזוג התנהלו, באמצעות חשבון הבן, כחשבון בנק משותף לניהול משק הבית ותשלום המשכנתא. כאמור, טענת הבן לפיה האיש בחר להתנהל כלכלית דרך חשבון המנוחה לא הוכחה, שכן לא הוצגו לפניי כל אסמכתאות על ניהול תיקי הוצאה לפועל כנגדו או על עיקולים שהוטלו על האיש במהלך החיים המשותפים של האיש והמנוחה. עוד נתתי דעתי לעובדה שהאיש העביר לחשבון שעל שם הבן סכומים הגבוהים בעשרות אלפי שקלים מגובה דמי השכירות שנדרש לשלם. אומנם לא הוצגו ראיות על תשלומי קופת חולים אולם, עיון בחשבון מלמד כי היו שתי הורדות קבועות של הוראות קבע לקופת החולים 'לאומית' שעה שהבן הודה שלא היה לו כל שימוש בחשבון ובנסיבות אלו, נידחות כל טענות הבן.

אם כן, בני הזוג ניהלו משק בית משותף כפועל יוצא של החיים ולאור העובדה שראו את חייהם כחיים משותפים.

29. בנסיבות אלו נקבע, כי האיש והמנוחה ניהלו מערכת יחסים של בני זוג ידועים בציבור על כל המשתמע מכך. קביעה זו נלמדת ממשך השנים שהתגוררו יחד, מאורח חייהם המשותף ומאופן ניהול משק הבית המשותף. משכך, נידחת טענתו של הבן, שהתגורר למעלה מעשור הרחק מאמו המנוחה והתנהל איתה באמצעות שיחות טלפון ממכשיר הטלפון של האיש בלבד, כי האיש היה שוכר בלבד בדירת המנוחה.

30. האם הוכחה כוונת שיתוף ספציפית בדירה

אם כן, הוכח די הצורך כי בני הזוג היו ידועים בציבור, לכל הפחות משנת 2004 אז החל להעביר סכומי כסף משמעותיים לחשבון הבנק הרשום על שם הבן וזאת עד יום מותה של המנוחה בשנת 2019, קרי, במשך תקופה של 15 שנה לפחות.

בפסיקה נקבע כי הנטל הרובץ על בני זוג ידועים בציבור להוכיח כוונת שיתוף מפורשת כבד יותר מהנטל המוטל על בני זוג נשוי והוא מוטל על הטוען לשיתוף בנכסי בן זוג (ראו, [ע"א 52/80 שחר נ' פרידמן](#), פ"ד לח (1) 443 ובע"א [4385/91 סלם נ' כרמי](#), פ"ד נא (1) 337 נקבע כי:

'ביחס לבני זוג ידועים בציבור, הקמתה של חזקת השיתוף- שלא הובאו ראיות לסתירתה- עשויה להעיד רק על שיתוף בנכסים המשמשים את בני הזוג בחייהם היומיומיים, או שנרכשו על ידם במשותף. להחלת דין שיתוף על נכסים אחרים של מי מהם, ולו גם כאלה שנצברו על ידיו בתקופת החיים המשותפים, תידרש ראיה נוספת כלשהי, שתעיד (לפחות באורח נסיבתי) על כוונת שיתוף בנכס המסויים (או בכלל נכסיו של בן הזוג)'.¹²

אם כן, בפסיקה נקבע כי נטל ההוכחה הכבד יותר נובע מהזהירות שאין לכפות על בני הזוג הסדר שלא התכוונו לו (ראו, בג"ץ [4178/04 פלוני נ' בית הדין הרבני](#) [נבו], פורסם ביום 13/12/2006).

בעניין הנדון התרשמתי כי די הצורך, כי חיייהם המשותפים של בני הזוג החלו משנת 2004 האיש החל להעביר סכומי כסף משמעותיים לחשבון הרשום על שם הבן ואשר התנהל על ידי המנוחה וזאת, חרף העובדה שבני הזוג בחרו להמשיך לערוך ביניהם הסכמי שכירות.

31. אין מחלוקת בין הצדדים כי תמורת הדירה כולה עמדה על 63,000 דולר ומומנה כולה באמצעות הלוואת משכנתא על מלוא הסכום שנלקחה מבנק עצמאות ושולמה מהחשבון הרשום על שם הבן במשך למעלה מ-20 שנה.

כך גם אין מחלוקת בין האיש לבין הבן כי הדירה נרכשה על ידי המנוחה בשנת 1993 וכי האיש החל להתגורר עמה בשנת 1998.

תשלומי המשכנתא עבור הדירה שולמו מהחשבון הרשום על שם הבן, אשר לא עשה בו כל שימוש משנת 1995 ולא הפקיד בו כספים כלל וכלל. משכך, ברי כי רוב השנים לא שילם המשכנתא ובניגוד לטענותיו. כך גם כאשר הוכח כי האיש הוא זה שהעביר למעלה מ-15 סכומי כסף משמעותיים לחשבון זה במשך כל חודש. בנסיבות אלו ובהיעדר כל ראיה להכנסה משמעותית מצד המנוחה ושעה שהתרשמתי כי הכנסותיה החודשיות לא עלו על 1,000-2,000 ₪ במהלך רוב שנות זוגיות בני הזוג והוצאותיה לרבות המשכנתא עלו באופן משמעותי על הכנסותיה, **ברי כי הכספים שהופקדו על ידי האיש הם שמימנו תשלומי המשכנתא השוטפים ואת כלל הוצאות בני הזוג.**

32. שיפוץ הדירה

לטענת האיש בני הזוג ערכו בדירה שיפוץ כללי שכלל בין היתר החלפת קרמיקה, שירותים, אמבטיה, כלים סניטריים, החלפת דלתות, הקמת מטבח חדש, עבודות חשמל, גבס ואינסטלציה, צבע ורכישת ריהוט חדש לכל חדרי הדירה כאשר עלותו הגיעה לסך של כ-200,000 ₪.

מנגד, טען הבן כי הוא שנשא בעלויות השיפוץ שכן גם האיש הודה כי ייצור והתקנת המטבח נעשה על ידי הבן עצמו ולא הוצגו כל ראיות לפיהן השיפוץ נעשה על ידו.

33. עיון בקבלות שצורפו על ידי האיש מלמד כי הגם שאלו היו רשומות על שם המנוחה, בפועל הן שולמו מחשבון הבנק הרשום על שם הבן, שלא עשה בו כל שימוש משנת 1995 ולא הפקיד בו כל סכום כסף ממועד זה. בעניין זה צרף האיש קבלה ששולמה מהחשבון עבור קרמיקה ביום 16/04/2006 על סך של 12,750 ₪ וכאמור שולמה מחשבון הבנק. כך גם שולם סך של 2,000 ₪ עבור קרמיקה ביום 25/04/2006 מחשבון בבנק הבינלאומי. בנוסף הוצגו

לפניי אסמכתאות לפיהן נמשכו שיקים ומזומן בסך של כ- 20,000 ₪ ביום 26/04/2006. בנוסף, הוצגו לפניי אסמכתאות בכתב ידה של המנוחה לפיהן עלויות השיפוץ עלו על עשרות אלפי שקלים. אומנם האיש הודה כי המטבח נבנה על ידי הבן שעבד כנגר, אלא שהשתכנעתי ממכלול הראיות שצורפו לתיק כי השיפוץ מומן, לפחות בחלקו, מחשבון הבנק על שם הבן, בו התנהלו בני הזוג כשותפים לחשבון וחלקו מומן במזומן.

34. כידוע השאלה אם הוכחה כוונת שיתוף היא שאלה שבעובדה (ראו ע"א 633/71 תמרה מסטוף נ' עיזבון המנוח י מסטוף, פ"ד כו (2) 569) כאשר אף למשך החיים המשותפים כבני זוג יש משמעות. בעניין הנדון הוכח כי בני הזוג חיו חיים משותפים כבני זוג, לכל הפחות 15 שנה עד למועד פטירת המנוחה, בהן הוכח די הצורך כי נהגו בשיתוף כלכלי במשק הבית המשותף ואף נסעו לחופשות וטיולים יחד בעולם.

35. בעניין הנדון טען הבן כי לא היתה כוונת שיתוף בין בני הזוג ושעה שהדירה נרכשה טרם החיים המשותפים על האיש להוכיח כוונת שיתוף ברמה מוגברת ובעניין זה טען כי לא הוכח כל מאמץ משותף לצבירת נכסים, שעה שבני הזוג לא מיסדו הקשר, לא ערכו הסכם ואף לא הצהירו עליו בפני המוסד לביטוח לאומי או כל גורם רלוונטי אחר.

36. בעניין זה, מצאתי מקום להפנות לע"א 5598/04 נניקשוולי נ' נניקשוולי, פ"ד מט (5) 163 וע"א 806/93 הדרי נ' הדרי, פ"ד מח (3) 685 בהם נקבע כי ככל שמדובר בדירת מגורים, הרי שמכח היותה נכס משפחתי מובהק, נדרשת מידת ראיות קטנה יותר להוכחת השיתוף.

37. נוכח האמור לעיל, נקבע כי עלה בידי האיש להוכיח כוונת שיתוף בדירת המגורים הרשומה על שם האישה. טענת הבן לפיה לא הוכחה כוונת שיתוף נדחת ואין בעובדה שהמנוחה בחרה להעניק לו זכויותיה במסגרת צוואתה בכדי לסתור החזקה שעה שיאין אדם יכול להוריש יותר ממה שיש לו. התנהגותה של המנוחה במהלך חייה ואופן תשלום המשכנתא באמצעות כספים שהועברו לה מהאיש והשיפוץ שהוכח כי חלק נכבד ממנו נעשה באמצעות כספים ומאמץ משותפים, מחזקת דעתי כי האישה ראתה בה רכוש משותף. למעלה מן הצורך, אוסיף כי גם התנהגותו של הבן לאחר פטירתה מחזקת דעתי זו, שכן אחרת, מדוע איפשר לאיש לגור בדירה במשך שנתיים נוספות ללא תמורה, וזאת על אף שהחתים אותו על חוזה שכירות, שעה שלעמדתו אין לאיש כל זכויות בדירה.

לא מצאתי ממש ביתר טענות הבן.

38. משכך, נקבע כי האיש זכאי למחצית הזכויות בדירה הרשומה על שם הבן (לאחר שהעביר זכויות המנוחה בדירה על שמו לאחר פטירתה – הערה שלי, ע.ג.) והינני מורה לב"כ האיש להגיש תוך שבעה ימים פסיקתא לחתימתי בעניין זה.

שעה שתביעתו העיקרית של האיש התקבלה, איני נדרשת לסעדים החלופיים להם עתר במסגרת כתב תביעתו כגון השבת מחצית השיפוץ ששילם, תשלומי משכנתא ששולמו על ידו ועוד.

39. סוף דבר

התביעה מתקבלת במלואה כמפורט לעיל וניתן בזאת פסק דין לפיו האיש בעלים של מחצית הזכויות בדירה.

הבן יישא בהוצאות האיש בגין ניהול ההליך בסך של 40,000 ₪. ההוצאות ישולמו תוך 30 יום, שאם לא כן, יישאו הפרשי ריבית והצמדה כחוק.

המזכירות תמציא העתק פסק הדין לצדדים ותסגור התיק.

פסק הדין מותר לפרסום בשינויי הגהה ונוסח בלבד וללא פרטים מזהים.

ניתן היום, ט"ז אב תשפ"ו, 30 יולי 2026, בהעדר הצדדים.

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה